

(สำเนา)

ประกาศคณะวุฒยาจารย์
เรื่อง คำนิยาม รูปแบบ ลักษณะการเผยแพร่
ลักษณะคุณภาพของผลงานทางวิชาการ และแบบแสดงหลักฐานการมีส่วนร่วม
พ.ศ. ๒๕๖๑

โดยที่สมควรกำหนดให้มีประกาศคณะวุฒยาจารย์ เรื่อง คำนิยาม รูปแบบ ลักษณะการเผยแพร่
ลักษณะคุณภาพของผลงานทางวิชาการ และแบบแสดงหลักฐานการมีส่วนร่วม

อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๖ วรรคสอง ข้อ ๒๒ ข้อ ๒๕ ข้อ ๒๗ และข้อ ๒๙ แห่งข้อบังคับ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยว่าด้วยการกำหนดตำแหน่งทางวิชาการของคณาจารย์ประจำที่เป็นพนักงาน
มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๖๑ คณะวุฒยาจารย์จึงให้มีประกาศไว้ ดังนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศคณะวุฒยาจารย์ เรื่อง คำนิยาม รูปแบบ ลักษณะการ
เผยแพร่ ลักษณะคุณภาพของผลงานทางวิชาการ และแบบแสดงหลักฐานการมีส่วนร่วม พ.ศ. ๒๕๖๑”

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๑ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ การเผยแพร่ หมายความว่า การเผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง โดยต้องแสดง
หลักฐานว่าได้ผ่านการประเมินโดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้นๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง
(peer reviewer)

หมวด ๑

บทความทางวิชาการ

ข้อ ๔ “บทความทางวิชาการ” หมายความว่า งานเขียนทางวิชาการที่เป็นฉบับเต็มซึ่งมีการ
กำหนดประเด็นที่ต้องการอธิบายหรือวิเคราะห์อย่างชัดเจน หากเป็นการวิเคราะห์ประเด็นต้องมีหลักวิชาการ
โดยมีการสำรวจวรรณกรรมด้วยพร้อมสรุปผลการวิเคราะห์ในประเด็นประกอบ หากเป็นการอธิบายต้องมีการ
นำความรู้จากแหล่งต่าง ๆ มาประมวลร้อยเรียงและวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ โดยที่ผู้เขียนแสดงทัศนะ
ทางวิชาการของตนไว้อย่างชัดเจน มีการอ้างอิงและบรรณานุกรมที่ครบถ้วน ถูกต้องและสมบูรณ์

ข้อ ๕ บทความทางวิชาการที่นำมาขอตำแหน่งทางวิชาการต้องได้รับการตีพิมพ์ใน
วารสารทางวิชาการที่คณะวุฒยาจารย์กำหนด หรือจัดพิมพ์เป็นหนังสือรวมบทความของกลุ่มนักวิชาการโดยมี
บรรณาธิการ

ข้อ ๖ บทความทางวิชาการที่นำมาขอตำแหน่งทางวิชาการอาจเป็นบทความทาง
วิชาการประเภทบทความรับเชิญในโอกาสพิเศษ (festschrift) บทวิจารณ์บทความ (article review) บท
วิจารณ์หนังสือ (book review) บทวิจารณ์การแสดง (review of performance) หรือบทวิจารณ์นิทรรศการ
(review of exhibition) ก็ได้

ข้อ ๗ บทความทางวิชาการประเภท บทความรับเชิญในโอกาสพิเศษ (festschrift) หมายความว่า บทความทางวิชาการที่ได้รับเชิญในโอกาสพิเศษ อาทิ การฉลองวาระสำคัญของสถาบันวิชาการ หรือการแสดงผลงานที่โดดเด่นในการฉลองอายุของนักวิชาการอาวุโส ผู้มีคุณูปการต่อวงการวิชาการระดับชาติ หรือนานาชาติของนักวิชาการที่เป็นงานศึกษาหรือค้นคว้าอย่างมีระบบ มีการกำหนดประเด็นที่ต้องการ มีการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีวิทยาอันเป็นที่ยอมรับและได้ข้อสรุปรวมที่นำไปสู่ความก้าวหน้าทางวิชาการ หรือนำไปประยุกต์ใช้ได้ โดยจะต้องเป็นบทความที่มีลักษณะตามคำนิยามข้อ ๔ และได้รับการตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการที่คณะวุฒยาจารย์กำหนด หรือจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มร่วมกับบทความของผู้อื่น โดยมีบรรณาธิการ

ข้อ ๘ บทความทางวิชาการประเภท บทวิจารณ์บทความ (article review) บทวิจารณ์หนังสือ (book review) บทวิจารณ์การแสดง (review of performance) และบทวิจารณ์นิทรรศการ (review of exhibition) หมายความว่า บทความวิจารณ์หนังสือหรืองานศิลปะที่วิพากษ์วิจารณ์เนื้อหาสาระ คุณค่า และคุณูปการของหนังสือ บทความ หรือผลงานศิลปะ อาทิ นิทรรศการทัศนศิลป์ และการแสดงละคร หรือดนตรี โดยใช้หลักวิชาการอย่างชัดเจน ใช้ดุลพินิจอันเหมาะสมและแสดงจุดยืนของตนรวมทั้งการชี้ให้เห็น ตำแหน่งของงานที่วิจารณ์ในวงการ โดยจะต้องเป็นบทความที่มีลักษณะตามคำนิยามข้อ ๔ และได้รับการตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการที่คณะวุฒยาจารย์กำหนด หรือจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มร่วมกับบทความของผู้อื่น โดยมีบรรณาธิการ

ข้อ ๙ บทความทางวิชาการที่นำมาขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการต้องได้รับการเผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) ได้รับการเผยแพร่ในรูปแบบบทความในวารสารทางวิชาการที่คณะวุฒยาจารย์กำหนด ทั้งนี้วารสารทางวิชาการนั้นอาจเผยแพร่เป็นรูปเล่มสิ่งพิมพ์หรือเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่มีกำหนดการเผยแพร่ชัดเจน มีคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้นๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (peer reviewer) ที่มาจากหลากหลายสถาบัน

(๒) ในหนังสือรวมบทความที่มีการบรรณาธิการโดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิจากหลากหลายสถาบันในสาขาวิชานั้นๆ (peer reviewer)

(๓) ในหนังสือประมวลบทความในการประชุมทางวิชาการ (proceedings) ที่เป็นฉบับเต็มของการประชุมทางวิชาการระดับชาติหรือระดับนานาชาติ โดยต้องมีการระบุคณะบรรณาธิการที่มาจากหลากหลายสถาบันทำหน้าที่คัดสรรกลั่นกรอง หนังสือประมวลบทความในการประชุมทางวิชาการนี้อาจอยู่ในรูปแบบหนังสือหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์และอาจเผยแพร่ก่อนหรือหลังการประชุมก็ได้

ข้อ ๑๐ บทความทางวิชาการ เมื่อได้รับการประเมินคุณภาพไปแล้วจะไม่สามารถนำไปแก้ไขปรับปรุงหรือเพิ่มเติมส่วนใดส่วนหนึ่งเพื่อนำกลับมาเสนอขอตำแหน่งทางวิชาการและประเมินคุณภาพใหม่อีก

ข้อ ๑๑ ลักษณะคุณภาพของบทความทางวิชาการ มีดังต่อไปนี้

(๑) ระดับดี เป็นบทความทางวิชาการที่มีเนื้อหาสาระทางวิชาการถูกต้องสมบูรณ์ และทันสมัย มีแนวคิดและการนำเสนอที่ชัดเจนเป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการ

(๒) ระดับดีมาก ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับดี โดยมีข้อกำหนดเพิ่มเติมดังนี้

(ก) มีการวิเคราะห์และเสนอความรู้หรือวิธีการที่ทันสมัยต่อความก้าวหน้าทางวิชาการและเป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการ

(ข) สามารถนำไปใช้อ้างอิงหรือนำไปปฏิบัติได้

(๓) ระดับดีเด่น ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับดีมาก โดยมีข้อกำหนดเพิ่มเติมดังนี้

(ก) มีลักษณะเป็นงานบุกเบิกทางวิชาการและมีการสังเคราะห์จนถึงระดับที่สร้างองค์ความรู้ใหม่ (Body of Knowledge) ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

(ข) มีการกระตุ้นให้เกิดความคิดและค้นคว้าต่อเนื่อง เป็นที่เชื่อถือและยอมรับในวงวิชาการหรือวิชาชีพที่เกี่ยวข้องในระดับชาติและ/หรือนานาชาติ

หมวด ๒

ตำรา

ข้อ ๑๒ “ตำรา” หมายความว่า งานเขียนที่เรียบเรียงขึ้นอย่างเป็นระบบจากการนำข้อค้นพบจากทฤษฎี จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งงานวิจัยของผู้ขอ รวมทั้งความรู้ที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า โดยมีการสังเคราะห์และวิเคราะห์ มีความเป็นเอกภาพและครอบคลุมเนื้อหาสาระของวิชาหรือเป็นส่วนหนึ่งของวิชา หรือของหลักสูตร

เนื้อหาสาระของตำราต้องมีความทันสมัยเมื่อพิจารณาถึงวันที่ผู้ขอยื่นเสนอขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการ มีความถูกต้องและครบถ้วนสมบูรณ์ การอธิบายสาระสำคัญมีความชัดเจน โดยอาจใช้ข้อมูล แผนภาพ ตัวอย่างหรือกรณีศึกษาประกอบจนผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจในสาระสำคัญนั้นได้โดยเบ็ดเสร็จ ตำราต้องมีการอ้างอิงในเนื้อหาที่ถูกต้อง มีตรรกะที่สำคัญ มีบรรณานุกรมและมีการใช้ภาษาที่ชัดเจน

ผลงานทางวิชาการที่เป็น “ตำรา” นี้ อาจได้รับการพัฒนาขึ้นจากเอกสารคำสอนจนถึงระดับที่มีความสมบูรณ์ที่สุด ซึ่งผู้อ่านสามารถอ่านและทำความเข้าใจในสาระของตำรานั้นด้วยตนเอง และต้องใช้สอนวิชาใดวิชาหนึ่งในหลักสูตรของสถาบันอุดมศึกษา มาแล้วไม่น้อยกว่า ๑ ภาคการศึกษา ทั้งนี้ผู้ขอจะต้องระบุวิชาที่เกี่ยวข้องในหลักสูตรที่ใช้ตำราเล่มที่เสนอขอตำแหน่งทางวิชาการด้วย

หากผลงานทางวิชาการนี้เคยเสนอเป็นเอกสารประกอบการสอนหรือเอกสารคำสอนมาแล้วจะนำมาเสนอเป็นตำราไม่ได้ เว้นแต่จะมีการพัฒนาขึ้นจนเห็นได้ชัดเจน

ข้อ ๑๓ ตำราที่จะนำมาใช้ขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการ ต้องมีคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) เป็นเอกสารที่จัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม หรือถ่ายสำเนาเย็บเล่ม ประกอบด้วย คำนำ สารบัญ เนื้อเรื่อง การอธิบายหรือการวิเคราะห์หรือสังเคราะห์ การสรุป การอ้างอิง ตรรกะสำคัญและบรรณานุกรมที่ทันสมัยและครบถ้วนสมบูรณ์

(๒) เป็นสื่อการเรียนอิเล็กทรอนิกส์ พร้อมเอกสารคู่มือแสดงวัตถุประสงค์ของรายวิชา หน้าที่บทบาทของผู้สอน หน้าที่บทบาทของผู้เรียน วิธีการวัดประเมินผลการเรียนรู้ที่ชัดเจนตามกระบวนการทางสถิติ

ข้อ ๑๔ กรณีตำราที่ได้รับการตีพิมพ์มากกว่า ๑ ครั้ง และมีการแก้ไขปรับปรุง ให้อธิบายหรือชี้แจงเนื้อหาส่วนที่ปรับปรุงหรือเพิ่มเติมในการพิมพ์ครั้งใหม่ไว้ในคำนำให้ชัดเจน

กรณีสื่อการเรียนอิเล็กทรอนิกส์ที่ได้รับการผลิตมากกว่า ๑ ครั้ง ให้อธิบายหรือชี้แจงเนื้อหาส่วนที่ปรับปรุงหรือเพิ่มเติมในการผลิตครั้งใหม่ให้ชัดเจน

ข้อ ๑๕ การเผยแพร่ตำรา ให้เผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ดังนี้

- (๑) การเผยแพร่ด้วยวิธีการพิมพ์ หรือ
- (๒) การเผยแพร่โดยสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ เช่น การเผยแพร่ในรูปแบบของซีดีรอม e-learning online learning
- (๓) การเผยแพร่เป็นหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ โดยสำนักพิมพ์ซึ่งเป็นที่ยอมรับ

ข้อ ๑๖ การเผยแพร่ตำรา ต้องเป็นไปอย่างกว้างขวางมากกว่าการใช้ในการเรียนการสอนวิชาต่างๆ ในหลักสูตรเท่านั้น โดยจำนวนพิมพ์เป็นดัชนีหนึ่งที่อาจแสดงการเผยแพร่อย่างกว้างขวางได้ แต่อาจใช้ดัชนีอื่นวัดความกว้างขวางในการเผยแพร่ได้เช่นกัน ทั้งนี้ต้องได้รับการตรวจสอบและรับรองการเผยแพร่จากคณะกรรมการของสถาบันอุดมศึกษา คณะ หรือสถาบันทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชานั้น

กรณีที่ได้มีการพิจารณาประเมินคุณภาพของตำราแล้วไม่อยู่ในเกณฑ์ การนำตำรานั้นไปแก้ไขปรับปรุงหรือเพิ่มเติมเนื้อหาเพื่อนำมาเสนอขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการในครั้งใหม่ สามารถกระทำได้ แต่ให้มีการประเมินคุณภาพตำราที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขนั้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง

หากผลงานทางวิชาการที่เคยเสนอเป็นเอกสารประกอบการสอนหรือเอกสารคำสอนไปแล้ว จะนำมาเสนอเป็นตำราไม่ได้

ข้อ ๑๗ ลักษณะคุณภาพของตำรา ได้แก่

- (๑) ระดับดี มีเนื้อหาสาระทางวิชาการถูกต้องสมบูรณ์และทันสมัย มีการวิเคราะห์ และเสนอความรู้หรือวิธีการที่ทันสมัยต่อความก้าวหน้าทางวิชาการและเป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการ มีแนวคิดและการนำเสนอที่ชัดเจนเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา
- (๒) ระดับดีมาก ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับดี โดยมีข้อกำหนดเพิ่มเติมดังนี้
 - (ก) มีการสอดแทรกความคิดริเริ่มและประสบการณ์หรือผลงานวิจัยของผู้เขียนที่เป็นการแสดงให้เห็นถึงความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน
 - (ข) สามารถนำไปใช้อ้างอิงหรือนำไปปฏิบัติได้
- (๓) ระดับดีเด่น ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับดีมาก โดยมีข้อกำหนดเพิ่มเติมดังนี้
 - (ก) มีลักษณะเป็นงานบุกเบิกทางวิชาการและมีการสังเคราะห์จนถึงระดับที่สร้างองค์ความรู้ใหม่ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง
 - (ข) มีการกระตุ้นให้เกิดความคิดและค้นคว้าต่อเนื่อง
 - (ค) เป็นที่เชื่อถือและยอมรับในวงวิชาการหรือวิชาชีพที่เกี่ยวข้องในระดับชาติ และ/หรือนานาชาติ

ข้อ ๑๘ ตำราที่เขียนเป็นบท (Chapter) จะต้องมียุทธศาสตร์ดังนี้

- (๑) ในกรณีการขอกำหนดตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์และรองศาสตราจารย์ ตำราต้องมีลักษณะตามคำนิยามและรูปแบบตามข้อ ๑๕ โดยอาจจะเป็นหนึ่งบทหรือหลายบทรวมกันก็ได้และต้องมีจำนวนหน้าไม่ต่ำกว่า ๕๐ หน้า หากเขียนหลายบทต้องเป็นเรื่องที่มีเนื้อหาเกี่ยวเนื่องกัน
- (๒) ในกรณีการขอกำหนดตำแหน่งตำแหน่งศาสตราจารย์ ตำราต้องมีลักษณะตามคำนิยามและรูปแบบตามข้อ ๑๕ โดยอาจจะเป็นหนึ่งบทหรือหลายบทรวมกันก็ได้ และต้องมีจำนวนหน้า

ไม่ต่ำกว่า ๘๐ หน้า หากเขียนหลายบทต้องเป็นเรื่องที่มีเนื้อหาเกี่ยวเนื่องกันและต้องมีการสอดแทรกประสบการณ์หรือผลงานวิจัยของผู้ขอกำหนดตำแหน่ง

ข้อ ๑๙ ข้อมูลทางบรรณานุกรม ที่ควรปรากฏในหน้าปกในของตำรา ได้แก่

- (๑) ชื่อตำรา
- (๒) ชื่อผู้แต่ง
- (๓) ครั้งที่พิมพ์
- (๔) จำนวนที่พิมพ์ในแต่ละครั้ง
- (๕) สถานที่พิมพ์
- (๖) โรงพิมพ์/สำนักพิมพ์
- (๗) เดือน ปีที่พิมพ์
- (๘) เลขมาตรฐานสากลประจำตำรา ISBN (ถ้ามี)

ข้อ ๒๐ ในคำนำของตำราควรแสดงรหัสรายวิชาที่ใช้ตำราในการสอน มีคำแนะนำในการใช้ตำรา และมีการแสดงว่าตำราได้ผ่านการตรวจสอบแนะนำจากผู้ทรงคุณวุฒิ (peer reviewer)

หมวด ๓

หนังสือ

ข้อ ๒๑ “หนังสือที่ผู้ขอเขียนผู้เดียวทั้งเล่ม (authored book)” หมายความว่า ผลงานทางวิชาการที่เรียบเรียงขึ้นทั้งเล่มอย่างมีเอกภาพ โดยมีรากฐานทางวิชาการที่เด่นชัด ให้ทัศนะของผู้เขียนที่สร้างเสริมปัญญาความคิด สร้างความแข็งแกร่งทางวิชาการในสาขาวิชานั้น ๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง มีความต่อเนื่องเชื่อมโยงในเชิงเนื้อหาที่ทันสมัยและครบถ้วนสมบูรณ์ ประกอบด้วย คำนำ สารบัญ เนื้อเรื่อง การวิเคราะห์หรือสังเคราะห์ การสรุป การอ้างอิง บรรณานุกรม และบรรณานุกรม โดยไม่จำเป็นต้องสอดคล้องหรือเป็นไปตามข้อกำหนดของหลักสูตรหรือของวิชาใดวิชาหนึ่งในหลักสูตร และไม่จำเป็นต้องนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอนในวิชาใดวิชาหนึ่ง ทั้งนี้เนื้อหาสาระของหนังสือต้องมีความทันสมัยถึงวันที่ผู้ขอยื่นเสนอขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการ ทั้งนี้อาจจัดทำในรูปแบบ หนังสือรวมบทความของนักวิชาการคนเดียว (collected articles by a single author) หรือหนังสือที่เขียนร่วมกัน (chapter/chapters in book) ก็ได้

รูปแบบของหนังสือที่ผู้ขอเขียนผู้เดียวทั้งเล่ม ต้องจัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ เช่น หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

หากผลงานทางวิชาการนี้เคยเสนอเป็นเอกสารประกอบการสอนหรือเอกสารคำสอนมาแล้วจะนำมาเสนอเป็นหนังสือไม่ได้ เว้นแต่จะมีการพัฒนาขึ้นจนเห็นได้ชัดเจน

ข้อ ๒๒ “หนังสือรวมบทความของนักวิชาการคนเดียว (collected articles by a single author)” หมายความว่า ผลงานทางวิชาการที่เป็นงานศึกษาหรือค้นคว้าอย่างมีระบบ มีการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีวิทยาอันเป็นที่ยอมรับ ประกอบด้วยบทความหลายบทของนักวิชาการคนเดียวที่นำมารวมเล่ม แต่ต้องมีคำนำหรือบทนำที่ผู้เขียนชี้ให้เห็นแนวคิดและทิศทางทางวิชาการที่เป็นเอกภาพของบทความที่นำมารวมอย่างชัดเจน และได้ข้อสรุปที่ทำให้เกิดความก้าวหน้าทางวิชาการ หรือนำไปประยุกต์ใช้ได้

รูปแบบของหนังสือรวมบทความของนักวิชาการคนเดียว ต้องจัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ เช่น หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

ข้อ ๒๓ “หนังสือที่เขียนร่วมกัน (chapter/chapters in book)” หมายความว่า ผลงานวิชาการ บางบทหรือส่วนหนึ่งที่เป็นการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบ ในหนังสือที่มีผู้เขียนหลายคน โดยส่วนนั้นๆ ต้องมีความสมบูรณ์ มีเอกภาพในตัวเองและแสดงให้เห็นความเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดเอกภาพของหนังสือ ต้องประกอบด้วย เนื้อเรื่อง การวิเคราะห์ การสรุป การอ้างอิง และบรรณานุกรม

รูปแบบของผลงานทางวิชาการในหนังสือที่เขียนร่วมกัน ต้องเป็นส่วนหนึ่งของหนังสือที่จัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ เช่น หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

ข้อ ๒๔ ในกรณีการขอกำหนดตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์และรองศาสตราจารย์ หนังสือต้องมีลักษณะตามคำนิยามและรูปแบบตามข้อข้างต้น โดยอาจจะเป็นหนึ่งบทหรือหลายบทรวมกันก็ได้และต้องมีจำนวนหน้าไม่ต่ำกว่า ๕๐ หน้า หากเขียนหลายบทต้องเป็นเรื่องที่มีเนื้อหาเกี่ยวเนื่องกัน

ข้อ ๒๕ ในกรณีการขอกำหนดตำแหน่งศาสตราจารย์ หนังสือต้องมีลักษณะตามคำนิยามและรูปแบบตามข้อข้างต้น โดยอาจจะเป็นหนึ่งบทหรือหลายบทรวมกันก็ได้ และต้องมีจำนวนหน้าไม่ต่ำกว่า ๘๐ หน้า หากเขียนหลายบทต้องเป็นเรื่องที่มีเนื้อหาเกี่ยวเนื่องกันและต้องมีการสอดแทรกประสบการณ์หรือผลงานวิจัยของผู้ขอกำหนดตำแหน่ง

ข้อ ๒๖ กรณีหนังสือที่ได้รับการตีพิมพ์มากกว่า ๑ ครั้ง และมีการแก้ไขปรับปรุง ให้อธิบายหรือชี้แจงเนื้อหาส่วนที่ปรับปรุงหรือเพิ่มเติมในการพิมพ์ครั้งใหม่ไว้ในคำนำให้ชัดเจน

ข้อ ๒๗ “คู่มือ (handbook/manual)” หมายความว่า ผลงานวิชาการเฉพาะสาขาที่ประมวลวิเคราะห์ และสังเคราะห์ความรู้ และประสบการณ์อันกว้างขวางอย่างเป็นระบบ ประกอบด้วย คำนำ สารบัญ เนื้อเรื่อง การอธิบายหรือการวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การสรุป การอ้างอิง และบรรณานุกรม ครอบคลุมเนื้อหาที่เอื้อต่อการปฏิบัติการวิชาชีพ สามารถใช้เป็นหนังสืออ้างอิงได้ อาจมีแบบฝึกหัดรวมอยู่ด้วย

รูปแบบของคู่มือ ต้องเป็นเอกสารที่จัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ เช่น หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

ข้อ ๒๘ การเผยแพร่หนังสือ ให้เผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ดังนี้

- (๑) โดยการพิมพ์เป็นรูปเล่ม โดยโรงพิมพ์ หรือสำนักพิมพ์
- (๒) โดยสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ เช่น E-book เป็นต้น

การเผยแพร่ จะต้องเป็นไปอย่างกว้างขวางมากกว่าการใช้ในการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรเท่านั้น จำนวนพิมพ์เป็นดัชนีหนึ่งที่อาจแสดงการเผยแพร่อย่างกว้างขวางได้ แต่อาจใช้ดัชนีอื่นวัดความกว้างขวางในการเผยแพร่ได้เช่นกัน

ทั้งนี้ ต้องแสดงหลักฐานการตรวจสอบคุณภาพเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิ (peer reviewer) ในการจัดพิมพ์ ได้รับการรับรองการเผยแพร่จากคณะกรรมการของสถาบันอุดมศึกษา คณะ หรือสถาบันทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชานั้น

กรณีที่ได้มีการพิจารณาประเมินคุณภาพของหนังสือแล้วไม่อยู่ในเกณฑ์การนำหนังสือ นั้นไปแก้ไขปรับปรุงหรือเพิ่มเติมเนื้อหาเพื่อนำมาเสนอขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการครั้งใหม่ สามารถกระทำ ได้ แต่ให้มีการประเมินคุณภาพหนังสือที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขนั้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง

ข้อ ๒๙ ลักษณะคุณภาพของหนังสือ ได้แก่

(๑) ระดับดี เป็นหนังสือที่มีเนื้อหาสาระทางวิชาการถูกต้องสมบูรณ์และทันสมัย มีแนวคิดและการนำเสนอที่ชัดเจนเป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการ

(๒) ระดับดีมาก ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับดี โดยมีข้อกำหนดเพิ่มเติมดังนี้

(ก) มีการวิเคราะห์และเสนอความรู้หรือวิธีการที่ทันสมัยต่อความก้าวหน้าทางวิชาการและเป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการ

(ข) มีการสอดแทรกความคิดริเริ่มและประสบการณ์หรือผลงานวิจัยของผู้เขียนที่เป็นการแสดงให้เห็นถึงความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการสามารถนำไปใช้อ้างอิงหรือนำไปปฏิบัติได้

(๓) ระดับดีเด่น ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับดีมาก โดยมีข้อกำหนดเพิ่มเติมดังนี้

(ก) มีลักษณะเป็นงานบุกเบิกทางวิชาการและมีการสังเคราะห์จนถึงระดับที่สร้างองค์ความรู้ใหม่ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

(ข) มีการกระตุ้นให้เกิดความคิดและค้นคว้าต่อเนื่อง

(ค) เป็นที่เชื่อถือและยอมรับในวงวิชาการหรือวิชาชีพที่เกี่ยวข้องในระดับชาติ หรือ

นานาชาติ

ข้อ ๓๐ ข้อมูลทางบรรณานุกรมที่ควรปรากฏในหน้าปกในของหนังสือ ได้แก่

(๑) ชื่อหนังสือ

(๒) ชื่อผู้แต่ง

(๓) ครั้งที่พิมพ์

(๔) จำนวนที่พิมพ์ในแต่ละครั้ง

(๕) สถานที่พิมพ์

(๖) โรงพิมพ์/สำนักพิมพ์

(๗) เดือน ปีที่พิมพ์

(๘) เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN (ถ้ามี)

ข้อ ๓๑ ในคำนำของหนังสือควรมีคำแนะนำในการใช้หนังสือและมีการแสดงว่าหนังสือได้ผ่านการตรวจสอบแนะนำจากผู้ทรงคุณวุฒิ (peer reviewer)

หมวด ๔

งานวิจัย

ข้อ ๓๒ “งานวิจัยทั่วไป” หมายความว่า ผลงานทางวิชาการที่เป็นงานศึกษาหรืองานค้นคว้าอย่างมีระบบ มีความครบถ้วนสมบูรณ์ ได้แก่ ความชัดเจนในเรื่องการกำหนดประเด็นปัญหา คำถาม วัตถุประสงค์ ปรัชญาวิธีวิทยา การตั้งสมมติฐาน การเก็บรวบรวมข้อมูล การพิสูจน์สมมติฐาน การวิเคราะห์ข้อมูล การประมวลสรุปผลและให้ข้อเสนอแนะ การอ้างอิง และบรรณานุกรม มีระเบียบวิธีวิทยาการวิจัยที่เป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้นๆ ทำให้ได้มาซึ่งคำตอบหรือข้อสรุปรวมที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหาหรือตอบคำถามที่ตั้งไว้หรือเพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ หรือเอื้อต่อการนำวิชาการนั้นไปประยุกต์ ทั้งนี้อาจจัดทำในรูปแบบวิจัยเชิงสำรวจ

(survey research) วิจัยกรณีศึกษา (case study research) วิจัยสถาบัน (institutional, administrative, operational research) งานปริทัศน์ (review article) หรือ งานวิจัยประเภทอื่นๆ ก็ได้

ข้อ ๓๓ “วิจัยเชิงสำรวจ (survey research)” หมายความว่า การวิจัยที่เน้นการศึกษา รวบรวม ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างหรือประชากร ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความคิด ความเชื่อ แผนการ ภูมิหลัง โดยการใช้ เครื่องมือที่เป็นแบบสอบถาม การสัมภาษณ์ หรือการสังเกต มีการวิเคราะห์ตามระเบียบวิธีวิจัยอย่างเป็นระบบ ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้กำหนดนโยบาย วางแผนงาน ประเมินผล หรือวิจัยต่อยอดได้

ข้อ ๓๔ “วิจัยกรณีศึกษา (case study research)” หมายความว่า งานวิจัยที่ศึกษากรณีมากกว่า ๑ กรณี หรือ ๑ กรณีแต่มีขอบข่ายการดำเนินงานในวงกว้าง โดยใช้วิทยาการครอบคลุมหลากหลายรูปแบบ หรือเป็นการศึกษาวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างกรณีโดยให้รายละเอียดลึกซึ้งนำไปสู่ข้อสรุปที่ชัดเจน ก่อให้เกิดความก้าวหน้าทางวิชาการ

ข้อ ๓๕ “วิจัยสถาบัน (institutional, administrative, operational research)” หมายความว่า การศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับการดำเนินงาน สภาพแวดล้อม และกระบวนการของสถาบันหลายสถาบัน เพื่อ ประโยชน์ในการจัดหาข้อมูลสำหรับการวางแผนในวงกว้าง การกำหนดนโยบายและการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ อัน จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อหลายสถาบันและต้องเป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการในวงกว้างด้วย

ข้อ ๓๖ “งานปริทัศน์ (review article)” หมายความว่า งานวิจัยที่ประเมินสถานะล่าสุดทาง วิชาการ (state of the art) เฉพาะทางที่มีการศึกษาค้นคว้า มีการวิเคราะห์และสังเคราะห์ความรู้ทั้งทางกว้าง และทางลึกอย่างทันสมัย โดยให้ข้อวิพากษ์ที่ชี้ให้เห็นแนวโน้มที่ควรศึกษาและพัฒนาต่อไป

ข้อ ๓๗ รูปแบบของงานวิจัย แบ่งออกเป็น ๓ รูปแบบ ได้แก่

(๑) รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ที่มีการเผยแพร่ตามข้อ ๓๘

(๒) บทความวิจัย ที่นำเสนอในการประชุมทางวิชาการ หรือตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการ หรือตีพิมพ์ในหนังสือรวมบทความวิจัยที่มีบรรณาธิการประเมินและตรวจสอบคุณภาพ

(๓) หนังสือที่นำประเด็นสำคัญในงานวิจัยมาใช้ประกอบการเขียน (monograph)

ข้อ ๓๘ การเผยแพร่งานวิจัย ให้เผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ดังนี้

(๑) ในรูปของบทความวิจัยในวารสารทางวิชาการ ทั้งนี้วารสารทางวิชาการนั้นอาจเผยแพร่ ในรูปเล่มสิ่งพิมพ์หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่มีกำหนดการเผยแพร่ที่แน่นอนชัดเจน

(๒) ในหนังสือรวมบทความวิจัยที่มีบรรณาธิการจากหลากหลายสถาบัน มีการประเมิน และตรวจสอบคุณภาพ

(๓) ในหนังสือประมวลบทความในการประชุมทางวิชาการ (Proceedings) ที่เป็นฉบับ เต็มของการประชุมทางวิชาการระดับชาติหรือระดับนานาชาติ โดยต้องมีการระบุคณะบรรณาธิการที่ทำหน้าที่ คัดสรรกลั่นกรองก่อนการเผยแพร่ หนังสือประมวลบทความในการประชุมทางวิชาการนี้อาจอยู่ในรูปแบบ หนังสือหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์และอาจเผยแพร่ก่อนหรือหลังการประชุมก็ได้ ทั้งนี้คณะบรรณาธิการจะต้องมี ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งอยู่ในวงวิชาการสาขาวิชานั้น หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องจากหลากหลายสถาบัน

(๔) รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ที่มีรายละเอียดและความยาวต้องแสดงหลักฐานว่าได้ ผ่านการประเมินคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิและแสดงหลักฐานว่าได้เผยแพร่ไปยังวงวิชาการและวิชาชีพใน สาขาวิชานั้นและสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศ หรือต่างประเทศอย่างกว้างขวาง เช่น ลงตีพิมพ์ในวารสาร

ระดับชาติหรือนานาชาติ การเผยแพร่งานวิจัยต้องไม่ใช้ผ่านการตรวจรับงานหรือตรวจรับทุนจากกรรมการของหน่วยงานที่ว่าจ้างเท่านั้น แต่ต้องแสดงว่ามีการผ่านการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิจากสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง

(๕) ในรูปของหนังสือที่นำประเด็นสำคัญในงานวิจัยมาใช้ประกอบการเขียน (monograph) พร้อมหลักฐานว่าได้เผยแพร่ไปยังวงวิชาการและวิชาชีพในสาขาวิชานั้นและสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องอย่างกว้างขวางตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด

ข้อ ๓๙ งานวิจัยที่ได้รับการประเมินคุณภาพไปแล้ว ไม่สามารถนำไปแก้ไขปรับปรุงหรือเพิ่มเติมส่วนใดส่วนหนึ่งเพื่อนำกลับมาเสนอขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการและประเมินคุณภาพใหม่อีกครั้งหนึ่งได้

ข้อ ๔๐ ลักษณะคุณภาพของงานวิจัย ได้แก่

(๑) ระดับดี เป็นงานวิจัยที่มีกระบวนการวิจัยทุกขั้นตอนถูกต้องเหมาะสมในระเบียบวิธีวิจัย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางวิชาการหรือนำไปประยุกต์ได้

(๒) ระดับดีมาก ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับดี โดยมีข้อกำหนดเพิ่มเติมดังนี้

(ก) เป็นผลงานที่แสดงถึงการวิเคราะห์และนำเสนอผลเป็นความรู้ใหม่ที่ลึกซึ้งกว่างานเดิมที่เคยมีผู้ศึกษาแล้ว

(ข) เป็นประโยชน์ด้านวิชาการอย่างกว้างขวางหรือสามารถนำไปประยุกต์ได้อย่างแพร่หลาย

(๓) ระดับดีเด่น ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับดีมาก โดยมีข้อกำหนดเพิ่มเติมดังนี้

(ก) เป็นงานบุกเบิกที่มีคุณค่ายิ่ง และมีการสังเคราะห์อย่างลึกซึ้งจนทำให้เป็นการสร้างองค์ความรู้ใหม่ (Body of knowledge) ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ทำให้เกิดความก้าวหน้าทางวิชาการอย่างชัดเจน

(ข) เป็นที่ยอมรับและได้รับการอ้างอิงอย่างกว้างขวางในวงวิชาการหรือวิชาชีพที่เกี่ยวข้องในระดับชาติ และ/หรือระดับนานาชาติ

หมวด ๕

ผลงานวิชาการเพื่อสังคม

ข้อ ๔๑ “ผลงานวิชาการเพื่อสังคม” หมายความว่า ผลงานที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมหรือท้องถิ่นที่เกิดขึ้นโดยใช้ความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาอย่างน้อยหนึ่งสาขาวิชา และปรากฏผลที่สามารถประเมินได้เป็นรูปธรรมโดยประจักษ์ต่อสาธารณะ ต้องเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติหน้าที่ตามภาระงานซึ่งมหาวิทยาลัยหรือคณะวิชาให้ความเห็นชอบรวมทั้งได้รับการรับรองการใช้ประโยชน์ต่อสังคมโดยปรากฏผลที่สามารถประเมินได้เป็นรูปธรรมประจักษ์ต่อสาธารณะ

ผลงานที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมนี้ต้องเป็นผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นทางด้านใดด้านหนึ่งหรือหลายด้านเกี่ยวกับ ชุมชน วิถีชีวิต ศิลปวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม อาชีพ เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง คุณภาพชีวิต หรือสุขภาพ หรือเป็นผลงานที่นำไปสู่การจดทะเบียนสิทธิบัตรหรือทรัพย์สินทางปัญญาในรูปแบบอื่นที่สามารถแสดงได้เป็นที่ประจักษ์ว่าสามารถใช้แก้ปัญหาหรือพัฒนาสังคม และก่อให้เกิดประโยชน์อย่างชัดเจนและยั่งยืน หรือเป็นการเปลี่ยนแปลงในความตระหนักและการรับรู้ในปัญหาและแนวทางแก้ไขของชุมชน

ข้อ ๔๒ รูปแบบผลงานวิชาการเพื่อสังคม จัดทำเป็นเอกสาร โดยมีคำอธิบายความเป็นมาของการดำเนินงาน มีคำอธิบายหรือชี้แจงโดยชัดเจนประกอบซึ่งชี้ให้เห็นว่าผลงานทำให้เกิดการพัฒนาเป็นประโยชน์ต่อสังคม มีความเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นและเกิดความก้าวหน้าทางวิชาการหรือเสริมสร้างความรู้หรือก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสาขาวิชาหนึ่งๆหรือหลายสาขาวิชา โดยต้องประกอบด้วยประเด็นต่อไปนี้

- (๑) การวิเคราะห์สภาพการณ์ก่อนการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น
- (๒) การแสดงให้เห็นการมีส่วนร่วมและการยอมรับของสังคมเป้าหมาย
- (๓) การออกแบบหรือการแสดงกระบวนการที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น
- (๔) ความรู้หรือความเชี่ยวชาญที่ใช้ในการทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนั้น
- (๕) การคาดการณ์สิ่งที่จะตามมาหลังจากการเปลี่ยนแปลงได้เกิดขึ้นแล้ว
- (๖) การประเมินผลลัพธ์โดยการติดตามการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น
- (๗) การสรุปแนวทางการติดตามและธำรงรักษาพัฒนาการที่เกิดขึ้นให้คงอยู่ต่อไปและ/

หรือแนวทางในการขยายผลต่อไป

ทั้งนี้ นอกจากเอกสารแสดงผลงานดังกล่าวข้างต้นแล้ว จะต้องแสดงหลักฐานเพิ่มเติมอื่นๆเกี่ยวกับผลงาน ได้แก่ รูปภาพ หรือการบันทึกเป็นภาพยนตร์ หรือแถบเสียง หรือวีดิทัศน์

ข้อ ๔๓ การเผยแพร่ผลงานวิชาการเพื่อสังคม ต้องให้มีการเผยแพร่โดยการนำเสนอผลงานในพื้นที่หรือการเปิดให้เยี่ยมชมพื้นที่และจะต้องมีการเผยแพร่สู่สาธารณชนอย่างกว้างขวางในลักษณะใดลักษณะหนึ่งที่สอดคล้องกับผลงาน โดยการเผยแพร่นั้นจะต้องมีการบันทึกเป็นเอกสารหรือเป็นลายลักษณ์อักษรที่สามารถใช้อ้างอิง หรือศึกษาค้นคว้าต่อไปได้

ข้อ ๔๔ ลักษณะคุณภาพของผลงานวิชาการเพื่อสังคม ได้แก่

(๑) ระดับดี มีการรวบรวมข้อมูลและสารสนเทศที่ชัดเจน มีการระบุปัญหาหรือความต้องการ โดยการมีส่วนร่วมของสังคมกลุ่มเป้าหมาย มีการวิเคราะห์ปัญหาและ/หรือสังเคราะห์ความรู้ที่ใช้แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น หรือทำความเข้าใจสถานการณ์ จนเกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นอย่างเป็นที่ประจักษ์ หรือก่อให้เกิดการพัฒนาชุมชนหรือสังคมนั้น

(๒) ระดับดีมาก ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับดี และต้องสามารถนำไปใช้เป็นตัวอย่งในการแก้ไขปัญหาหรือทำความเข้าใจสถานการณ์ จนเกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นอย่างเป็นที่ประจักษ์ หรือก่อให้เกิดการพัฒนาให้กับสังคมอื่น องค์กรภาครัฐ หรือองค์กรภาคเอกชนอื่น หรือก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเชิงนโยบายในระดับท้องถิ่นหรือประเทศ

(๓) ระดับดีเด่น ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับดีมาก และต้องส่งผลกระทบต่อสังคมหรือแวดวงวิชาการอย่างกว้างขวาง เป็นที่ยอมรับในระดับชาติหรือระดับนานาชาติ หรือได้รับรางวัลจากองค์กรที่ได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติ เช่น UNESCO WHO UNICEF เป็นต้น

ข้อ ๔๕ แนวทางการประเมินผลงานทางวิชาการเพื่อสังคม ให้คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิทำหน้าที่ประเมินผลงานทางวิชาการและจริยธรรมและจรรยาบรรณทางวิชาการ ประเมินผลงานวิชาการเพื่อสังคมโดยใช้แนวทางในการประเมินดังต่อไปนี้

(๑) ประเมินจากเอกสารและหลักฐานประกอบการเสนอผลงาน

(๒) ประเมินจากหลักฐานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น การสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้อง หรือสารสนเทศจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

(๓) นอกจากการประเมินเอกสารและหลักฐานตาม (๑) และ (๒) แล้ว อาจประเมินจากการตรวจสอบสภาพจริงที่มีอยู่ในพื้นที่ร่วมด้วย ซึ่งคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจะตรวจสอบด้วยตนเองหรือแต่งตั้งผู้แทนให้ไปตรวจสอบแทนก็ได้

ทั้งนี้ให้เน้นถึงการมีส่วนร่วมและการยอมรับของสังคมเป้าหมาย

หมวด ๖

ผลงานวิชาการเพื่ออุตสาหกรรม

ข้อ ๔๖ “ผลงานวิชาการเพื่ออุตสาหกรรม” หมายความว่า ผลงานวิชาการที่เป็นประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมที่มีห่วงโซ่คุณค่า (Value Chain) ส่วนใหญ่อยู่ภายในประเทศ เป็นผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นเพื่อตอบสนองต่อการพัฒนาหรือการแก้ปัญหาของอุตสาหกรรม

ข้อ ๔๗ รูปแบบของผลงานวิชาการเพื่ออุตสาหกรรม ต้องจัดทำเป็นเอกสาร โดยมีคำอธิบายอย่างชัดเจนประกอบผลงานนั้น เพื่อชี้ให้เห็นว่าเป็นผลงานที่ทำให้เกิดการพัฒนาที่เป็นประโยชน์ต่ออุตสาหกรรม มีความเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นและเกิดความก้าวหน้าทางวิชาการ โดยครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- (๑) ข้อมูลของสถานการณ์ปัญหาก่อนการดำเนินการ
- (๒) คำอธิบายกระบวนการแก้ปัญหาทางอุตสาหกรรม (solution method)
- (๓) คำอธิบายถึงความรู้ความเชี่ยวชาญที่ใช้ และการนำเทคโนโลยีอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องมาใช้
- (๔) คำอธิบายถึงความรู้หรือองค์ความรู้ใหม่ที่เกิดขึ้นภายหลังเสร็จสิ้นการวิจัย
- (๕) คำอธิบายถึงผลลัพธ์หรือผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อผู้ใช้ หรือต่อบางส่วนของห่วงโซ่คุณค่า (Value Chain) ของอุตสาหกรรมนั้น หรือต่อทั้งวงการอุตสาหกรรมนั้น
- (๖) คำอธิบายถึงวิธี และคุณภาพหรือประสิทธิภาพ ในการนำกลับมาใช้ในการเรียนการสอน เช่น การเขียนตำรา หรือการปรับปรุงเนื้อหาในรายวิชาที่สอน หรือใช้เป็นหัวข้อวิทยานิพนธ์หรือปัญหาพิเศษของนิสิต
- (๗) หลักฐานการมีส่วนร่วมและการยอมรับของผู้ใช้

ข้อ ๔๘ การเผยแพร่ผลงานวิชาการเพื่ออุตสาหกรรม ให้เผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ดังนี้

(๑) บทความวิจัยในวารสารทางวิชาการตามที่คณะผู้ทรงคุณวุฒิกำหนด หนังสือรวมบทความวิชาการ หรือเผยแพร่ในการประชุมวิชาการที่มีหนังสือประมวลบทความ (proceedings) และมีการประเมินโดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องจากหลากหลายสถาบันอาจอยู่ในรูปแบบสิ่งพิมพ์ตามที่กล่าวมาแล้ว หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ และอาจเผยแพร่มาก่อนหรือหลังการประชุมก็ได้ ทั้งนี้บทความดังกล่าวจะต้องมีเอกสารยืนยันการใช้ประโยชน์จากงานวิจัยดังกล่าวโดยอุตสาหกรรม เช่น สัญญาร่วมทุนวิจัย หรือหลักฐานเชิงประจักษ์ในการนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์

(๒) รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ที่มีเนื้อหาหรือมีเอกสารประกอบที่มีเนื้อหาตามรูปแบบของผลงานวิชาการเพื่ออุตสาหกรรม และมีการประเมินโดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องจากหลากหลายสถาบัน

(๓) เอกสารแสดงทรัพย์สินทางปัญญาที่เกิดจากผลงานดังกล่าว เช่น สิทธิบัตร อนุสิทธิบัตร ข้อตกลงอนุญาตให้ใช้สิทธิ (licensing agreement) โดยมีเอกสารประกอบที่มีเนื้อหาตามรูปแบบของผลงานวิชาการเพื่ออุตสาหกรรม

(๔) รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ที่ไม่ได้รับอนุญาตให้เปิดเผย โดยต้องมีหลักฐานแสดงเหตุผลที่ไม่สามารถเปิดเผยต่อสาธารณะได้ และมีหลักฐานรับรองว่าได้นำไปใช้ประโยชน์แล้ว

(๕) รายงานการประเมินจากหน่วยงานภายนอกที่แสดงถึงผลกระทบที่เกิดจากการวิจัยหรือกิจกรรมทางวิชาการที่เชื่อมโยงกับภาคอุตสาหกรรม โดยผู้เสนอต้องจัดทำเอกสารประกอบที่มีเนื้อหาตามรูปแบบของผลงานวิชาการเพื่ออุตสาหกรรม

ข้อ ๔๙ ลักษณะคุณภาพของผลงานวิชาการเพื่ออุตสาหกรรม ได้แก่

(๑) ระดับดี มีการรวบรวมข้อมูลและสารสนเทศที่ชัดเจน มีการระบุปัญหาหรือความต้องการ โดยการมีส่วนร่วมของอุตสาหกรรมกลุ่มเป้าหมาย มีการวิเคราะห์หรือสังเคราะห์ความรู้ที่สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น หรือทำความเข้าใจสถานการณ์ จนมีแนวโน้มทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น อย่างเป็นที่ประจักษ์ หรือมีแนวโน้มก่อให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมนั้น

(๒) ระดับดีมาก ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับดี และต้องสามารถนำไปใช้เป็นตัวอย่างในการแก้ปัญหาหรือทำความเข้าใจสถานการณ์ จนเกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นอย่างเป็นที่ประจักษ์ หรือก่อให้เกิดการพัฒนาให้กับอุตสาหกรรมอื่นได้ หรือก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเชิงนโยบายในวงกว้างในระดับจังหวัดหรือประเทศอย่างเป็นรูปธรรม

(๓) ระดับดีเด่น ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับดีมาก และต้องส่งผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรมหรือแวดวงวิชาการอย่างกว้างขวางอย่างมีนัยสำคัญ เป็นที่ยอมรับในระดับชาติหรือระดับนานาชาติ หรือได้รับรางวัลจากองค์กรที่ได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติ

ข้อ ๕๐ แนวทางการประเมินผลงานทางวิชาการสู่ภาคอุตสาหกรรม ให้คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อทำหน้าที่ประเมินผลงานทางวิชาการและจริยธรรมและจรรยาบรรณทางวิชาการ ประเมินผลงานทางวิชาการโดยใช้แนวทางในการประเมิน ดังต่อไปนี้

(๑) ประเมินจากเอกสารและหลักฐานประกอบการเสนอผลงาน

(๒) ประเมินจากหลักฐานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น ข้อมูลจากอุตสาหกรรม การสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้อง หรือสารสนเทศจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

(๓) นอกจากการประเมินเอกสารและหลักฐานตาม (๑) และ (๒) แล้ว อาจประเมินจากการตรวจสอบสภาพจริงในอุตสาหกรรมร่วมด้วย ซึ่งคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจะตรวจสอบด้วยตนเองหรือแต่งตั้งผู้แทนให้ไปตรวจสอบแทนก็ได้

หมวด ๗

ผลงานวิชาการเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและการเรียนรู้

ข้อ ๕๑ “ผลงานวิชาการเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและการเรียนรู้” หมายความว่า ผลงานวิชาการซึ่งดำเนินการในรูปการศึกษาหรือการวิจัยเชิงทดลองหรือการวิจัยและพัฒนา มีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ หรือแก้ไขปัญหาด้านการเรียนรู้ของผู้เรียน

ข้อ ๕๒ องค์ประกอบของผลงานวิชาการเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและการเรียนรู้ ประกอบด้วยคำอธิบายหรือข้อมูลสำคัญ ได้แก่

(๑) สภาพปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน

(๒) แนวคิด ทฤษฎี หลักการและเหตุผลหรือความเชื่อที่ผู้สอนใช้ในการออกแบบการเรียนการสอนที่เป็นนวัตกรรม เพื่อส่งเสริมพัฒนาผู้เรียนหรือแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ทั้งนี้ นวัตกรรมดังกล่าวอาจเป็นรูปแบบใหม่ของการสอนหรือเป็นการสอนแนวใหม่ หรือเป็นงานประดิษฐ์คิดค้นที่พัฒนาขึ้นใหม่หรือปรับปรุงยุคถัดจากของเดิมอย่างเห็นได้ชัด เช่น เป็นบทเรียนแบบใหม่ กิจกรรมใหม่ หรือเทคนิคใหม่ในการจัดการเรียนการสอน สื่อที่ใช้ในการเรียนการสอน และ

(๓) กระบวนการและผลลัพธ์ในการนำนวัตกรรมนั้นไปทดลองใช้กับผู้เรียนในสถานการณ์จริง แสดงผลในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์โดยมีข้อมูลหลักฐานรับรองว่าได้เกิดการเปลี่ยนแปลงในผู้เรียนในทิศทางที่พึงประสงค์ก่อให้เกิดการเรียนรู้ทั้งในผู้เรียนและผู้สอน

ข้อ ๕๓ รูปแบบของผลงานวิชาการเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและการเรียนรู้ ได้แก่

(๑) ผลงานวิชาการในรูปของรายงานผลการศึกษา บทความวิจัย หรือ

(๒) ผลผลิตจากการศึกษาที่เป็นบทเรียน กิจกรรม สื่อการเรียนการสอน โดยมีการอธิบายแนวคิดในการพัฒนาและผลการใช้กับผู้เรียนประกอบด้วย อาจจัดทำเป็นเอกสารหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์

ข้อ ๕๔ การเผยแพร่ผลงานวิชาการเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและการเรียนรู้ ให้เผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ดังนี้

(๑) เผยแพร่เป็นรายงานการศึกษาระดับสมบูรณ์ และมีการประเมินคุณภาพโดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิและมีหลักฐานการเผยแพร่ผลงานไปยังวงวิชาการและวิชาชีพในสาขาวิชานั้นและสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง

(๒) เผยแพร่ในหนังสือรวมบทความที่มีการบรรณาธิการโดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิด้านการพัฒนาการเรียนการสอน และมีการประเมินคุณภาพ

(๓) เผยแพร่ในรูปของบทความวิจัยในวารสารทางวิชาการ* ทั้งนี้วารสารทางวิชาการนั้นอาจเผยแพร่เป็นรูปเล่ม สิ่งพิมพ์ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์

(๔) เผยแพร่ในรูปของบทความวิจัยต่อที่ประชุมทางวิชาการระดับชาติหรือระดับนานาชาติที่มีการบรรณาธิการโดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิจากหลากหลายสถาบัน

(๕) เผยแพร่ในรูปของผลผลิตของงานการศึกษาแบบอิเล็กทรอนิกส์ โดยมีคำอธิบายแนวคิดการพัฒนานวัตกรรมการเรียนการสอน วิธีการใช้ และผลที่เกิดกับผู้เรียนและได้รับการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

ข้อ ๕๕ ลักษณะคุณภาพของผลงานวิชาการเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและการเรียนรู้ ได้แก่

(๑) ระดับดี

(ก) แนวคิดการออกแบบนวัตกรรมการเรียนการสอนเป็นงานริเริ่มสร้างสรรค์ที่ปรับจากแนวคิดเดิมหรือเป็นแนวคิดเดิม

(ข) มีข้อมูลหลักฐานชัดเจนว่าผลงานการศึกษาที่พัฒนาขึ้นนำไปสู่การพัฒนาการเรียนรู้อุณหภูมิหรือคุณลักษณะของผู้เรียนที่พึงประสงค์ได้จริง

(๒) ระดับดีมาก

(ก) มีคุณลักษณะเหมือนระดับดี และ

(ข) มีข้อมูลหลักฐานชัดเจนว่าผลงานการศึกษาสามารถนำไปใช้ประโยชน์กับการพัฒนาผู้เรียนกลุ่มอื่นได้

(ค) ผลงานได้รับการตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการที่เกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนการสอนที่มี impact factors

(๓) ระดับดีเด่น

(ก) มีคุณลักษณะเหมือนระดับดีมาก และ

(ข) ผลงานได้รับรางวัลหรือการยกย่องด้านการพัฒนาการเรียนการสอนหรืองานการศึกษา หรืองานประดิษฐ์คิดค้น ในระดับชาติหรือระดับนานาชาติ

หมวด ๘

ผลงานวิชาการเพื่อพัฒนานโยบายสาธารณะ

ข้อ ๕๖ “ผลงานวิชาการเพื่อพัฒนานโยบายสาธารณะ” หมายความว่า ผลงานที่เกิดจากการวิจัย หรือ การศึกษาวิเคราะห์ สังเคราะห์ อย่างเป็นระบบในประเด็นทางเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม การเมืองการปกครอง การบริหาร การต่างประเทศ หรือด้านวิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ หรือทางวิชาการด้านอื่น เพื่อนำไปสู่ข้อเสนอแนะนโยบายสาธารณะใหม่ หรือข้อเสนอแนะเชิงความคิดหรือเชิงประจักษ์เกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ เพื่อนำไปใช้กำหนดนโยบาย กฎหมาย แผน คำสั่ง หรือมาตรการอื่นใด ทั้งนี้ เพื่อแก้ปัญหาที่มีอยู่หรือพัฒนาให้เกิดผลดีต่อสาธารณะไม่ว่าระดับท้องถิ่นหรือระดับชาติ หรือนานาชาติ

ข้อ ๕๗ รูปแบบของผลงานวิชาการเพื่อพัฒนานโยบายสาธารณะ ต้องจัดทำเป็นเอกสาร หรือ จัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ อันเป็นการรายงานผลการศึกษาหรือวิจัยดังกล่าวอย่างสมบูรณ์

ข้อ ๕๘ การเผยแพร่ผลงานวิชาการเพื่อพัฒนานโยบายสาธารณะ ต้องมีการนำเสนอและเผยแพร่ผลงานนโยบายสาธาณะนั้นไปยังหน่วยงานหรือผู้เกี่ยวข้อง

ข้อ ๕๙ ลักษณะคุณภาพของผลงานวิชาการเพื่อพัฒนานโยบายสาธารณะ มีดังนี้

(๑) ระดับดี เป็นผลงานที่แสดงการวิเคราะห์สังเคราะห์ที่มีหลักฐานข้อมูลหรือเหตุผลสนับสนุน ซึ่งแสดงความก้าวหน้าทางวิชาการและเป็นประโยชน์ต่อข้อเสนอแนะนโยบายสาธารณะที่มีอยู่ และแสดงความก้าวหน้าทางวิชาการ

(๒) ระดับดีมาก เป็นเกณฑ์เดียวกับระดับดีแต่ต้องเป็นข้อเสนอแนะใหม่ที่ครอบคลุมทางเลือกอื่นๆ เพิ่มเติมหรือแก้ปัญหา หรือพัฒนาที่กว้างขวางกว่าข้อเสนอเดิม โดยต้องมีตัวร่างนโยบาย หรือร่างแผนดำเนินการ ฯลฯ ที่มีคุณภาพระดับดีมาก และมีการอ้างอิงโดยผู้เกี่ยวข้อง และสามารถนำไปสู่ทางเลือกในการแก้ปัญหาสาธารณะในระดับท้องถิ่นหรือระดับนานาชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(๓) ระดับดีเด่น เป็นเกณฑ์เดียวกับระดับดีมาก และต้องได้รับการอ้างอิงอภิปรายอย่างกว้างขวางในสังคม หรือได้รับการนำไปใช้โดยผู้รับผิดชอบนโยบายสาธารณะนั้น และเกิดประโยชน์

หมวด ๙ กรณีศึกษา

ข้อ ๖๐ “กรณีศึกษา” หมายความว่า งานเขียนที่เกิดจากการศึกษาบุคคลหรือสถาบัน อันได้แก่ หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และอื่นๆ หรือศึกษาเหตุการณ์ การบริหารจัดการ คดีทางกฎหมาย หรือ กรณีที่เกิดขึ้นจริงในกรณีใดกรณีหนึ่งหรือหลายกรณีเปรียบเทียบกัน มาจัดทำเป็นกรณีศึกษาเพื่อใช้ในการสอน (Teaching Case Study) ทั้งนี้โดยเป็นการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ตามหลักวิชาการถึงสาเหตุของปัญหา และปัจจัยอื่นๆ เพื่อนำไปสู่ความรู้ความเข้าใจในกรณีดังกล่าวอันจะช่วยให้ผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถตัดสินใจ กำหนดคำตอบของทางเลือกต่างๆ ของกรณีนั้น ตามหลักวิชาการ หรือศึกษาเพื่อทำข้อเสนอในการพัฒนาองค์กร หรือเพื่อให้เกิดความเข้าใจในพฤติกรรมของบุคคลหรือพฤติกรรมขององค์กรเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด วิเคราะห์หาเหตุผลและแนวทางในการตัดสินใจตามหลักวิชาการ หรือเพื่อวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและการใช้ดุลพินิจตัดสินในคดีนั้นๆ รวมทั้งเป็นการสนับสนุนทางวิชาการต่อทฤษฎีหรือแนวคิดทางวิชาการที่มีอยู่ หรือทำให้สมบูรณ์ขึ้นหรือเป็นการกระตุ้นให้มีการศึกษาเพื่อหาทฤษฎีและแนวคิดใหม่ทางด้านวิชาการ

จำนวนกรณีศึกษาที่จะนำมาขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการอาจเป็นหนึ่งกรณีแต่เป็นหลายมิติ หรือเป็นกรณีศึกษามากกว่าสองกรณี

ข้อ ๖๑ รูปแบบของกรณีศึกษา ต้องเป็นเอกสารที่ตีพิมพ์หรือเป็นสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ ประกอบด้วยคู่มือการสอน (Teaching Notes) และใช้ประกอบการเรียนการสอนมาแล้ว มีองค์ประกอบครบถ้วน ได้แก่ บทนำ เนื้อหา และบทส่งท้าย

ข้อ ๖๒ การเผยแพร่กรณีศึกษา ต้องเผยแพร่ในลักษณะของสิ่งตีพิมพ์หรือสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ โดยต้องมีคณะผู้ทรงคุณวุฒิที่มหาวิทยาลัยนั้นแต่งตั้งเป็นผู้ประเมินคุณภาพ หรือเผยแพร่ในหนังสือหรือแหล่งรวบรวมกรณีศึกษาที่มีการบรรณาธิการโดยมีคณะผู้ทรงคุณวุฒิประเมินคุณภาพ

ข้อ ๖๓ ลักษณะคุณภาพของกรณีศึกษา ได้แก่

(๑) ระดับดี

(ก) เป็นกรณีศึกษาที่มีองค์ประกอบครบถ้วน คือ บทนำ เนื้อหา บทส่งท้าย รายละเอียดข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เช่น ตาราง และรูปภาพ

(ข) เป็นกรณีศึกษาที่มีเนื้อหาและการนำเสนอที่ชัดเจนเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา

(๒) ระดับดีมาก ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับดี และต้องเป็นกรณีศึกษาที่มีการเสนอเนื้อหา และการวิเคราะห์ที่ทันต่อความก้าวหน้าทางวิชาการ เป็นประโยชน์ด้านวิชาการอย่างกว้างขวาง หรือสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างแพร่หลาย

(๓) ระดับดีเด่น ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับดีมาก และต้อง

(ก) เป็นกรณีศึกษาที่บุกเบิกทางวิชาการ นำเสนอปัญหาหรือประเด็นที่ไม่เคยมีผู้ศึกษามาก่อน มีการสังเคราะห์ข้อมูลอย่างลึกซึ้ง และสร้างความรู้ใหม่ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ทำให้เกิดความก้าวหน้าทางวิชาการอย่างชัดเจน

(ข) เป็นกรณีศึกษาที่กระตุ้นให้เกิดความคิดและค้นคว้าในวิชาการ หรือวิชาชีพ ที่เกี่ยวข้องในระดับชาติหรือนานาชาติ

หมวด ๑๐

งานแปล

ข้อ ๖๔ “งานแปล” หมายความว่า งานแปลจากต้นฉบับที่เป็นงานวรรณกรรม หรืองานด้านปรัชญา หรือประวัติศาสตร์หรือวิทยาการสาขาอื่นบางสาขาที่มีความสำคัญและทรงคุณค่าในสาขานั้น ๆ ซึ่งเมื่อนำมาแปลแล้วจะเป็นการเสริมความก้าวหน้าทางวิชาการที่ประจักษ์ชัด เป็นการแปลจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทย หรือจากภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ หรือแปลจากภาษาต่างประเทศหนึ่งเป็นภาษาต่างประเทศอีกภาษาหนึ่ง

ข้อ ๖๕ รูปแบบของงานแปล ต้องเป็นเอกสารที่ตีพิมพ์มีคำอธิบายจุดหรือประเด็นสำคัญที่แสดงให้เห็นความรู้ความเข้าใจในเรื่องภาษา เนื้อหาของต้นฉบับและการถ่ายทอดมาเป็นฉบับแปล โดยอาจอยู่ในเนื้อหาหรือพิมพ์เป็นส่วนแยกตามความเหมาะสม

ข้อ ๖๖ การเผยแพร่งานแปล ต้องเผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ดังนี้

(๑) โดยการพิมพ์เป็นรูปเล่ม โดยโรงพิมพ์ หรือสำนักพิมพ์

(๒) โดยสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ เช่น ซีดีรอมหรือ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

การเผยแพร่จะต้องเป็นไปอย่างกว้างขวางมากกว่าการใช้ในการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรเท่านั้น จำนวนพิมพ์เป็นดัชนีหนึ่งที่สามารถแสดงการเผยแพร่อย่างกว้างขวางได้ แต่อาจใช้ดัชนีอื่นวัดความกว้างขวางในการเผยแพร่ได้เช่นกัน

ทั้งนี้ต้องได้รับการตรวจสอบและรับรองการเผยแพร่จากคณะกรรมการของสถาบันอุดมศึกษา คณะ หรือสถาบันทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชานั้น และต้องเผยแพร่สู่สาธารณชนมาแล้วไม่น้อยกว่า ๔ เดือน

กรณีที่ได้มีการพิจารณาประเมินคุณภาพของงานแปลแล้วไม่อยู่ในเกณฑ์ที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด การนำงานแปลนั้นไปแก้ไขปรับปรุงหรือเพิ่มเติมเนื้อหาในงานแปลเพื่อนำมาเสนอขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการครั้งใหม่ สามารถกระทำได้ แต่ให้มีการประเมินคุณภาพงานแปลที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขนั้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง

ข้อ ๖๗ ลักษณะคุณภาพของงานแปล มีดังนี้

(๑) ระดับดี เป็นงานแปลที่แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจในตัวบท แบบแผนทางความคิด หรือวัฒนธรรมต้นกำเนิดและบ่งชี้ความสามารถในการสื่อความหมายได้อย่างดี มีการศึกษาวิเคราะห์และตีความทั้งตัวบทและบริบทของตัวงานในลักษณะที่เทียบได้กับงานวิจัย มีการให้บรรณานุกรมเชิงวิชาการในรูปแบบต่าง ๆ อันเหมาะสมทั้งในระดับมหภาคและจุลภาค

(๒) ระดับดีมาก เป็นงานแปลที่แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจอันลึกซึ้งในตัวบท แบบแผนทางความคิด หรือวัฒนธรรมต้นกำเนิด และบ่งชี้ถึงความสามารถในการสื่อความหมายในระดับสูงมาก มีการศึกษาวิเคราะห์และตีความทั้งตัวบทและบริบทของตัวงานอย่างละเอียดลึกซึ้งในลักษณะที่เทียบได้กับงานวิจัย มีการให้บรรณานุกรมเชิงวิชาการในรูปแบบต่างๆ อันเหมาะสมทั้งในระดับมหภาคและจุลภาค

(๓) ระดับดีเด่น ให้ข้อสรุปในด้านของวิธีการแปลและทฤษฎีการแปลใช้เกณฑ์เดียวกับระดับดีมาก โดยมีข้อกำหนดเพิ่มเติม ดังนี้

(ก) เป็นงานที่แปลมาจากต้นฉบับที่มีความสำคัญในระดับที่มีผลให้เกิดการ

เปลี่ยนแปลงในทางวิชาการ

(ข) เป็นงานที่แปลอยู่ในระดับที่พึงยึดถือเป็นแบบฉบับได้

(ค) มีการให้ข้อสรุปในด้านของวิธีการแปลและทฤษฎีการแปลที่มีลักษณะเป็นการ

บุกเบิกทางวิชาการ

หมวด ๑๑

พจนานุกรม สารานุกรม นามานุกรมและงานวิชาการในลักษณะเดียวกัน

ข้อ ๖๘ “พจนานุกรม (dictionary)” หมายความว่า งานอ้างอิงที่อธิบายและให้ข้อมูลเกี่ยวกับคำ เป็นผลของการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบและมีหลักวิชา รวมทั้งแสดงสถานะล่าสุดทางวิชาการ (state of the art) ของสาขาวิชานั้น ๆ

ข้อ ๖๙ รูปแบบของพจนานุกรม ต้องเป็นการรวบรวมคำ หรือหัวข้อ หรือหน่วยย่อย ซึ่งอยู่ในรูปเล่มที่มีการจัดระบบอ้างอิง โดยอาจเป็นงานของนักวิชาการคนเดียวหรือคณะนักวิชาการ มีคำนำที่ชี้แจงหลักการ หลักวิชา หรือทฤษฎีที่นำมาใช้รวมทั้งอธิบายวิธีการใช้ และมีบรรณานุกรมรวมหรือบรรณานุกรมแยกส่วนตามหน่วยย่อย รวมทั้งดัชนีค้นคำในกรณีที่จำเป็น

ข้อ ๗๐ “สารานุกรม (encyclopedia)” หมายความว่า งานอ้างอิงที่อธิบายและให้ข้อมูลเกี่ยวกับหัวเรื่อง (topic) เป็นผลของการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบและมีหลักวิชา

ข้อ ๗๑ รูปแบบของสารานุกรม ต้องเป็นหัวเรื่องหนึ่งเรื่องหรือหลายเรื่องที่เขียนโดยนักวิชาการคนเดียว หรือหลายคน มีบรรณานุกรม ซึ่งอยู่ในรูปเล่มที่มีการจัดระบบอ้างอิง

ข้อ ๗๒ “นามานุกรม (annotated bibliography of names)” หมายความว่า งานอ้างอิงที่อธิบายและให้ข้อมูลเกี่ยวกับชื่อ บุคคล สิ่งของ สถานที่สำคัญ หรือวิสามานยนามที่สำคัญ เป็นงานศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบและมีหลักวิชา

ข้อ ๗๓ รูปแบบของนามานุกรม ต้องเป็นการรวบรวมคำเรียกชื่อ ตามนิยาม โดยอาจเป็นงานของนักวิชาการคนเดียวหรือคณะนักวิชาการ มีคำนำชี้แจงหลักการคัดเลือก และอธิบาย รวมทั้งอธิบายวิธีการใช้ มีบรรณานุกรมและดรรชนีค้นคำ

ข้อ ๗๔ การเผยแพร่พจนานุกรม สารานุกรม นามานุกรมและงานวิชาการในลักษณะเดียวกัน ต้องเป็นการเผยแพร่ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง โดยต้องแสดงหลักฐานว่าได้ผ่านการประเมินโดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้นๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (peer reviewer) ที่มาจากหลากหลายสถาบัน ดังนี้

(๑) การเผยแพร่ด้วยวิธีการพิมพ์ หรือ

(๒) การเผยแพร่โดยสื่ออิเล็กทรอนิกส์

ทั้งนี้ ต้องได้รับการเผยแพร่สู่สาธารณชนอย่างกว้างขวางมาแล้วไม่น้อยกว่า ๔ เดือน

ข้อ ๗๕ ลักษณะคุณภาพของพจนานุกรม สารานุกรม นามานุกรมและงานวิชาการในลักษณะเดียวกัน ได้แก่

(๑) ระดับดี เป็นงานอ้างอิงที่ให้ความรู้พื้นฐานอันถูกต้องและทันสมัย ครอบคลุมเนื้อหาที่กว้างขวางตามที่ยอมรับกันในวงวิชาการ

(๒) ระดับดีมาก ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับดี และต้องมีการให้ข้อมูลและทักษะที่ชี้ให้เห็นถึง วิศวกรรมของศัพท์ หัวข้อ หรือหน่วยย่อยหรือสาขาวิชานั้นๆ

(๓) ระดับดีเด่น ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับดีมาก และต้องมีการชี้ทางให้ผู้อ่าน หรือผู้ใช้เกิด ความคิดเชิงวิพากษ์และ/หรือ เกิดความสนใจที่จะศึกษาค้นคว้าต่อไป

หมวด ๑๒

ผลงานสร้างสรรค์ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ข้อ ๗๖ “ผลงานสร้างสรรค์ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี” หมายความว่า ผลงานทางวิชาการ ที่เป็นการประดิษฐ์คิดค้นเครื่องมือ เครื่องทุ่นแรง ผลงานการสร้างสรรค์ พืชหรือสัตว์พันธุ์ใหม่ หรือจุลินทรีย์ที่มี คุณสมบัติพิเศษสำหรับการใช้ประโยชน์เฉพาะด้าน วัคซีน ผลิตภัณฑ์หรือสิ่งประดิษฐ์อื่นๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อ เศรษฐกิจและสังคมซึ่งพัฒนาขึ้นจากการประยุกต์ใช้องค์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีโดยวิธี วิทยาที่เป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้นๆ

ข้อ ๗๗ รูปแบบของผลงานสร้างสรรค์ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ต้องเป็นผลงานสร้างสรรค์ พร้อมด้วยสิ่งตีพิมพ์หรือเอกสารทางวิชาการ ที่แสดงถึงแนวคิดในการวิจัยค้นคว้าและพัฒนางานนั้นๆ กระบวนการในการวิจัยและพัฒนา ผลการทดสอบคุณสมบัติต่างๆ ทั้งที่เป็นคุณสมบัติพื้นฐานและคุณสมบัติ พิเศษที่เป็นข้อเด่น ผลการทดสอบในสภาพของการนำไปใช้จริงในสภาพที่เหมาะสม และศักยภาพของ ผลกระทบจากการนำไปใช้ในแง่เศรษฐกิจหรือสังคม

ข้อ ๗๘ การเผยแพร่ผลงานสร้างสรรค์ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ต้องเผยแพร่ในลักษณะใด ลักษณะหนึ่ง โดยต้องแสดงหลักฐานว่าได้ผ่านการประเมินโดยคณะผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้นๆ หรือ สาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (peer reviewer) ที่มาจากหลากหลายสถาบัน โดยมีลักษณะดังนี้

(๑) การจัดนิทรรศการ การจัดแสดง การจัดการแสดง การแสดงสาธารณะ การบันทึกภาพ การบันทึกเสียง ภาพถ่าย แลบบันทึกภาพ

(๒) เอกสารประกอบ ตีพิมพ์เผยแพร่ หรือเผยแพร่โดยสื่ออิเล็กทรอนิกส์

ทั้งนี้ได้รับการเผยแพร่สู่สาธารณชนอย่างกว้างขวางมาแล้ว

ข้อ ๗๙ ลักษณะคุณภาพของผลงานสร้างสรรค์ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้แก่

(๑) ระดับดี เป็นผลงานที่แสดงให้เห็นถึงความคิดสร้างสรรค์ซึ่งต้องใช้ความรู้เชิงวิชาการ มี ผลการทดสอบตามหลักวิชาที่ชัดเจน เชื่อถือได้ และการนำผลงานนั้นไปใช้มีศักยภาพในการส่งผลกระทบต่อ เศรษฐกิจหรือทางสังคมในระดับปานกลาง

(๒) ระดับดีมาก เป็นผลงานที่แสดงให้เห็นถึงความคิดสร้างสรรค์ซึ่งต้องใช้ความรู้เชิง วิชาการมากขึ้น มีผลการทดสอบตามหลักวิชาที่ชัดเจน เชื่อถือได้ และการนำผลงานนั้นไปใช้มีศักยภาพในการ ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจหรือทางสังคมในระดับสูง

(๓) ระดับดีเด่น เป็นผลงานที่แสดงให้เห็นถึงความคิดสร้างสรรค์ซึ่งต้องใช้ความรู้เชิง วิชาการที่ลึกซึ้ง มีผลการทดสอบตามหลักวิชาที่ชัดเจน เชื่อถือได้ ผลงานมีคุณสมบัติโดดเด่น และมีศักยภาพสูง

ในการนำไปใช้ประโยชน์ หรือก่อให้เกิดการใช้ประโยชน์ในแนวทางหรือรูปแบบใหม่ๆ ที่จะมีผลกระทบทางเศรษฐกิจหรือทางสังคมในระดับสูง

หมวด ๑๓

ผลงานสร้างสรรค์ด้านสุนทรียะ และศิลปะทุกสาขา

ข้อ ๘๐ “ผลงานสร้างสรรค์ด้านสุนทรียะ และศิลปะทุกสาขา” หมายความว่า ผลงานศิลปะสาขาต่างๆ อาทิ วรรณกรรม (literature) ศิลปะการแสดง (performing arts) ดนตรี (music) สถาปัตยกรรม (architecture) การออกแบบ (design) ทัศนศิลป์ (visual arts) และงานศิลปะอื่นๆ

ข้อ ๘๑ รูปแบบของผลงานสร้างสรรค์ด้านสุนทรียะ และศิลปะทุกสาขา ต้องเป็นผลงานสร้างสรรค์ พร้อมบทวิเคราะห์ที่อธิบายถึงกระบวนการ หลักวิชา ความคิดเชิงทฤษฎี เทคนิคกลวิธี กรรมวิธี และข้อมูลอื่นๆ

ข้อ ๘๒ การเผยแพร่ผลงานสร้างสรรค์ด้านสุนทรียะ และศิลปะทุกสาขา ต้องเผยแพร่ โดยมีหลักฐานที่แสดงว่าได้ทำการเผยแพร่แล้ว อาทิ การจัดพิมพ์เป็นเล่ม การจัดนิทรรศการ การจัดแสดงในที่สาธารณะ อยู่ในรูปของหนังสือ สื่อบันทึก เอกสารการรับรอง การบันทึกเสียง ภาพถ่าย หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ และอื่นๆ การเผยแพร่นั้นๆ ต้องเป็นไปอย่างกว้างขวางมาแล้วไม่น้อยกว่าสี่เดือน

ข้อ ๘๓ ลักษณะคุณภาพของผลงานสร้างสรรค์ด้านสุนทรียะ และศิลปะทุกสาขา ได้แก่

(๑) ระดับดี เป็นผลงานที่มีคุณภาพและคุณค่าทางศิลปะ

(๒) ระดับดีมาก ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับดี แต่มีการพิจารณาเพิ่มขึ้นในด้านต่างๆ อาทิ การสร้างสรรค์ มีวิเคราะห์และสังเคราะห์ตามหลักวิชาการของศิลปะสาขานั้นๆ

(๓) ระดับดีเด่น ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับดีมาก แต่มีการพิจารณาเพิ่มเติมถึงได้รับการยอมรับทั้งระดับชาติหรือนานาชาติ ก่อผลกระทบเชิงสร้างสรรค์ต่อสาธารณะและวงศิลปะนั้นๆ

หมวด ๑๔

สิทธิบัตร (patent)

ข้อ ๘๔ “สิทธิบัตร” หมายความว่า สิทธิบัตรตามกฎหมายว่าด้วยสิทธิบัตร

ข้อ ๘๕ รูปแบบของสิทธิบัตร สามารถจัดทำได้ทั้งที่เป็นรูปเล่ม หรือ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยต้องมีคุณสมบัติ ดังนี้

(๑) มีบทวิเคราะห์ที่อธิบายหรือชี้แจงโดยชัดเจนประกอบผลงานนั้น เพื่อชี้ให้เห็นว่าเป็นผลงานที่ทำให้เกิดการพัฒนาและความก้าวหน้าทางวิชาการ หรือเสริมสร้างความรู้หรือก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสาขาวิชาหนึ่งๆ หรือหลายสาขาวิชาได้อย่างไร ในแง่ใด

(๒) ต้องผ่านการพิสูจน์ หรือแสดงหลักฐานเป็นรายละเอียดให้ครบถ้วนที่แสดงถึงคุณค่าของผลงานนั้นด้วย

ข้อ ๘๖ การเผยแพร่สิทธิบัตร ต้องมีหลักฐานการนำสิทธิบัตรไปใช้หรือประยุกต์ใช้อย่างแพร่หลายในวงวิชาการหรือวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ต้องเผยแพร่สู่สาธารณชนมาแล้วไม่น้อยกว่า ๔ เดือน

ข้อ ๘๗ ลักษณะคุณภาพของสิทธิบัตร ได้แก่

(๑) ระดับดี เป็นสิทธิบัตรที่ได้รับการขึ้นทะเบียนและพิสูจน์ได้ว่ามีผู้นำไปวิจัยหรือพัฒนาต่อยอด
 (๒) ระดับดีมาก เป็นสิทธิบัตรที่ได้รับการขึ้นทะเบียนและพิสูจน์ได้ว่ามีผู้นำไปใช้ประโยชน์
 ในเชิงพาณิชย์ระดับชาติ

(๓) ระดับดีเด่น เป็นสิทธิบัตรที่ได้รับการขึ้นทะเบียนแล้วและพิสูจน์ได้ว่ามีผู้นำไปใช้
 ประโยชน์ในระดับนานาชาติ และมีหลักฐานว่าได้นำไปใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์หรือเชิงสาธารณประโยชน์อย่าง
 กว้างขวาง

หมวด ๑๕

ซอฟต์แวร์ (software)

ข้อ ๘๘ “ซอฟต์แวร์” หมายรวมถึง โปรแกรมคอมพิวเตอร์ตามความหมายของกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์
 ซึ่งเป็นผลงานที่ได้จากการวิจัย หรือการประดิษฐ์คิดค้นใหม่หรือการสร้างองค์ความรู้ใหม่ที่มีหลักวิชาอัน
 สามารถอธิบายได้อย่างชัดเจน รวมถึงซอฟต์แวร์ที่เป็นการประยุกต์หลักวิชา เพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์
 ข้อมูลต่างๆ ในเชิงวิชาการ โดยต้องมีลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ดังนี้

(๑) การดำเนินงานโครงการที่มีลักษณะการพัฒนาซอฟต์แวร์โดยใช้ระเบียบวิธีเชิงตัวเลข
 (numerical method) หรือการดำเนินงานลักษณะการออกแบบทางวิศวกรรม ซึ่งเป็นการปรับปรุงกระบวนการ
 ออกแบบโดยตรง

(๒) งานที่มีลักษณะการปรับปรุง เปลี่ยนแปลง และพัฒนาในระดับเพิ่มข้อมูลต้นฉบับ
 (source code) เพื่อพัฒนาระบบการทำงานให้ดีขึ้น โดยมีการปรับปรุงระบบอย่างมีนัยสำคัญ

(๓) โครงการที่มีการเก็บข้อมูลเชิงประสิทธิผลและการประเมินผลเพื่อให้สอดคล้องกับงานวิจัย
 และพัฒนาเทคโนโลยี จะต้องแสดงให้เห็นชัดเจนว่าหลังจากการนำเทคโนโลยีสารสนเทศและซอฟต์แวร์มาใช้พัฒนา
 แล้วระบบการทำงานดีขึ้นได้อย่างไร โดยต้องมีการปรับปรุงระบบหรือสำรวจความต้องการ รวมถึงแสดงผลลัพธ์หรือ
 ตัวชี้วัดที่ชัดเจนซึ่งมีได้นำเข้ามาเพื่อทดแทนระบบเดิมเพียงอย่างเดียว

ทั้งนี้ ผลลัพธ์ที่ได้จะต้องสอดคล้องลักษณะงานวิจัยและพัฒนา

ข้อ ๘๙ รูปแบบของซอฟต์แวร์ สามารถจัดทำทั้งที่เป็นรูปเล่ม หรือ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยต้องมี
 ลักษณะ ดังต่อไปนี้

(๑) มีคำอธิบายหรือชี้แจงโดยชัดเจนประกอบผลงานนั้น เช่น คู่มือที่อธิบายการใช้งาน
 หลักการของวิธีการทำงานและหน้าที่ของซอฟต์แวร์ดังกล่าวอย่างละเอียดและชัดเจนเพื่อชี้ให้เห็นว่าเป็นผลงานที่ทำให้
 เกิดการพัฒนาและความก้าวหน้าทางวิชาการหรือเสริมสร้างความรู้หรือก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสาขาวิชาหนึ่งๆ
 หรือหลายสาขาวิชาได้อย่างไร ในแง่ใด

(๒) ต้องผ่านการพิสูจน์ หรือแสดงหลักฐานเป็นรายละเอียดให้ครบถ้วนที่แสดงถึงคุณค่าของ
 ผลงานนั้นด้วย

ข้อ ๙๐ การเผยแพร่ซอฟต์แวร์ ต้องมีหลักฐานการนำซอฟต์แวร์ไปใช้หรือประยุกต์ใช้อย่างแพร่หลาย
 ในวงวิชาการหรือวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ต้องเผยแพร่สู่สาธารณชนมาแล้วไม่น้อยกว่า ๔ เดือน

ข้อ ๙๑ ลักษณะคุณภาพของซอฟต์แวร์ ได้แก่

(๑) ระดับดี เป็นงานที่มีกระบวนการวิจัยทุกขั้นตอน ถูกต้อง เหมาะสมตามระเบียบวิธีวิจัยซึ่งแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางวิชาการหรือนำไปประยุกต์ใช้ได้

(๒) ระดับดีมาก ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับดี และต้อง

(ก) เป็นผลงานที่แสดงถึงการวิเคราะห์และนำเสนอผลเป็นความรู้ใหม่ที่ลึกซึ้งกว่างานเดิม ที่เคยมีผู้ศึกษามาแล้ว

(ข) เป็นประโยชน์ด้านวิชาการอย่างกว้างขวาง หรือสามารถนำไปประยุกต์ได้อย่างแพร่หลาย

(๓) ระดับดีเด่น ใช้เกณฑ์เดียวกับระดับดีมาก และต้องได้รับการอ้างอิงและใช้งานอย่างกว้างขวางในวงวิชาการหรือวิชาชีพที่เกี่ยวข้องในระดับชาติ

ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๑

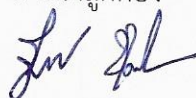
(ลงนาม)

สุรินทร์ เศรษฐมานิต

(ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.สุรินทร์ เศรษฐมานิต)

ประธานคณะวุฒยาจารย์

สำเนาถูกต้อง

(นางฐิติพร ชุศิลป์ทอง)

ผู้อำนวยการสำนักกิจการวุฒยาจารย์

